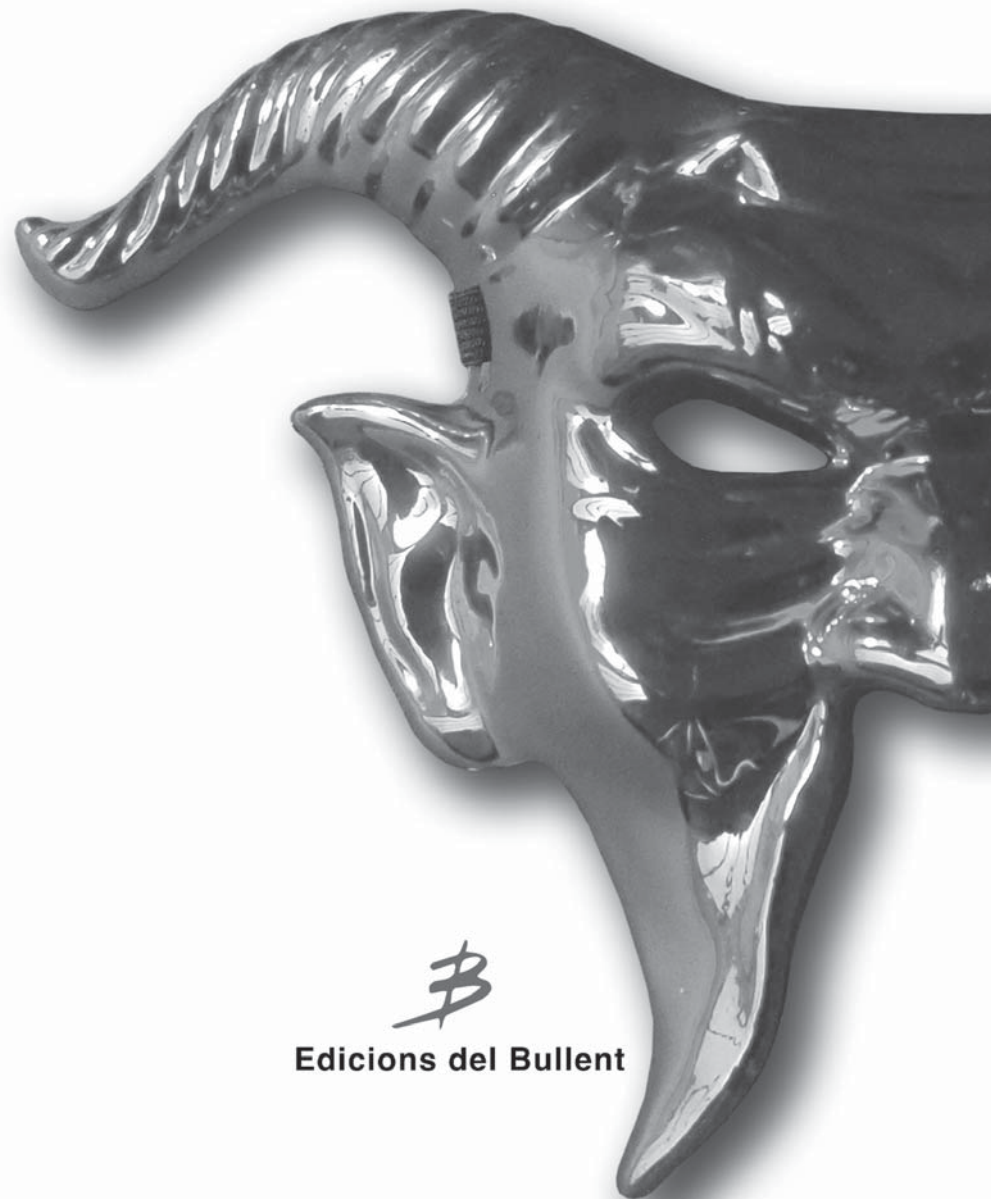

Modest Barrera

De persones i dimonis

Edicions del Bullent

Aquesta obra va guanyar el
Premi Soler i Estruch de narrativa curta
en el 64é Certamen Literari *Castellum Ripae*
Any 2020

Formaven el jurat Júlia Badal, Pep Beltran, Adelina España,
Rafa Gomar i Núria Sendra

Premi patrocinat per

1a edició: febrer 2021

Coberta de Miquel Mollà
© 2020 Modest Barrera

© 2020 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Maria Guasp
Impressió: Ulzama

ISBN: 978-84-9904-239-8
Dipòsit legal: V-103-2021

*A Marc i Hèctor, mes amis.
Malgrat la distància sempre en el meu cor.*

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

PRIMERA PART

TANTES VIDES

I

Mai he contat les coses que m'han passat, i no ha sigut per falta de ganes, simplement, és que no podia, en realitat, no convenia. Al cap de tant de temps, i quan tot és igual, s'ha convertit en una necessitat de fer catarsi, i així alliberar de pes la consciència d'una persona que ha passat una part de la seua vida escoltant i l'altra canviant de pell. I ja no em queden més mudes, per això crec que ha arribat el moment de contar i, no obstant això, no us penseu que us ho diré tot, ni tinc la capacitat ni tampoc la voluntat, simplement, narraré una de les etapes centrals de la meua vida, la més intensa, la més decisiva també, en la qual es va manifestar plenament la meua condició de dimoni sota una aparença terrenal. I és que això ha sigut la meua vida, una simulació, un teatre permanent en el qual, probablement, jo era l'únic conscient que estava interpretant. Ho feia per instint, sí, perquè no vull

justificar-me, simplement pretenia satisfer les meues ganes de viure en una època en què gairebé tots foren condemnats a desaparèixer o a viure com a fantasmes.

Soc un dimoni, convé deixar-ho clar, i és per conjurar temptacions i esbargir assetjaments que contaré la història, que no la meua vida, si de cas una part d'aquesta en què es va consumir el destí tràgic de moltes persones. Al final, pensareu que soc culpable, no ho sé, crec que no, però tant se val, i mireu si és així, que no diré exactament on va passar ni tampoc els noms vertaders de les persones afectades, més que res perquè tampoc em pugueu relacionar ni, finalment, trobar.

A qui hem de trobar, molts anys abans de la consumació de la tragèdia, és Conxa, nascuda entre desgraciats i disposada a assumir els fracassos en els intents de no ser-ho. Tan forta era la seua determinació que, i això és una deducció meua, a partir de la contalla de les seues vivències, mai no li va estranyar la poca atenció que li dedicaren els seus pares, l'un atrafegat a parts iguals entre el treball en el camp i una lluita sindical que més aviat era una derrota permanent, i ella penant entre bugades i embarassos fins a embogir de tants fills com se li moriren sense saber per què. Si una il·lusió va tenir Conxa, fou la d'abandonar la llar, devia tenir onze anys quan la posaren en amo,

començant de passejadora dels fills dels Palanques per a passar a convertir-se, a poc a poc, en la veritable mestressa de casa quan la persona que l'havia precedit es va casar. Aquest anava a ser el destí, estava escrit, però de primeres prou contenta que estava ella de trobar-se amb gent que només la tractava amb indiferència mentre esperava la redempció de l'amor. Si aquest es va presentar, no fou tal com ella s'havia imaginat, i això que Calet no era un mal home, de veres que la volia però, gairebé, mai va estar a l'altura; si en algun moment Conxa es va enganyar, fou quan va creure que podria estimar aquell ruc que li prometia la lluna quan no sabia ni com fer servir les mans. Però ja ho dic, esteu avisats, Conxa mai no va mirar enrere, agafà la càrrega disposada a arrossegar-la fins on calguera, si feia falta, treballava per dos o per tres, mentre llogava Calet on convinguera, els contactes amb els Palanques ajudaven, és clar; si li venia de gust, gaudia una estona, tampoc no gaire llarga, en el catre, i a força d'anar provant intentava complir l'anhel de ser mare. Fou en el primer embaràs quan, per primera vegada, Conxa es va sentir feliç. Pensava que tot allò viscut li pagava la pena amb un fill que obtindria tot el que a ella li havia estat vedat. Però no, li va nàixer mort, i al cap de dos anys un altre fill va aconseguir viure unes setmanes, mentre que el tercer embaràs no